

Slovenski

PRIJATEL.

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. 30 krajc. na leto.

Štev. 6.

V Celovcu 15. junija 1876.

XXV. tečaj.

Pridiga za IV. pobinkoštno nedeljo.

(Sv. katoliška cerkev Jezusov sedež; gov. S. G.)

„Jezus je stopil v čolnič, ki je bil Simonov, in ga prosil malo od zemlje odriniti; in je sedeč množice z čolna učil.“
Luc. 5, 3.

Vvod.

1. Sveta dežela je imela nekdam prelepe pokrajine, krasne livade, rajske verte, in dišeče gorice. Lep kraj je bil tam pri Sodomi in Gomori, obdan z lepimi pašniki, ktere si je Lot bil zvolil. Lepa okolica je bila na Oljski gori, nasajena z imenitnimi goricami. Vesela je bila okolica gore Tabora, od tod, s Tabora, se je vidilo, in se vidi še zdaj po vsi sv. deželi. Posebno imenitno je tudi bilo morje Genezaret. Zgodovinar Jožef Flavij pravi v popisu tega jezera, da si je narava sama nekako silo storila, ko je tukaj različne reči združila in vedno pomlad vstvarila, in oskerbela. Na obrežju tega jezera so bili krasni verti in imenitne pristave, in štiristo čolničev je plavalo po jezeru. Iz tega morja, se je pripovedovalo med judi, ima Zveličar prirasti. Ta lepa okolica je bila spremenjena še le po Jezusu v mili raj.

2. Na tem jezeru se je zgodilo to, kar nam danešnje sveto evangelje pravi: „Ko so Jezusa množice obdale, da bi poslušale besedo božjo, obstal je pri Genezareškem jezeru. In zagleda dva čolna ob jezeru stati, s kterih so bili ribčji odšli, in spirali mreže. Vstopil je v čolnič, ki je bil Simonov, in ga prosil malo od zemlje odriniti; in je sedeč množice z čolniča učil. Ko neha govoriti, reče Simonu: Odvozi na globočino, in razgernite svoje mreže na lov.

In Simon odgovori in reče: „Učenik, vso noč smo se trudili, pa nismo ničesar vjeli; pa na tvojo besedo razgernem mrežo.“ In ko so to storili, vjamejo obilno množico rib, njihova mreža pa se je pretergavala. In so mignili tovaršem, ki so bili v drugem čolnu, naj jim pridejo pomagat. Pridejo in napolnijo oba čolna, tako da se skoro pogreznujeta. Simon Peter pa, ko to vidi, pade Jezusu k nogam, govoreč: Gospod, idi od mene, ker sem grešen človek! Ostermel je namreč on, in vsi njegovi tovarši, nad lovom, kterega so vjeli, tako pa tudi Jakob in Janez Zebedejeva sina, ki sta bila Simonova tovarša. In Jezus reče Simonu: Ne boj se odzdaj boš ljudi lovil. In zvlečejo čolna k zemlji, vse popustijo, in hodijo za njim.“ (Luc. 5, 1—11.)

3. Sicer nam sv. evangelist Lukež ni bešedice ne zapisal, kakošne nauke in resnice je razlagal Jezus obilnim množicam, vendar pa že popisana zgodba in obnašanje Jezusovo po sebi nam daje lepe nauke, nas uči lepih resnic. Vsaka stopinja in vsako delo Jezusovo je za nas podučljivo; bi rekel, vsaka beseda danesnega evangelja je dišeč šopek nebeških naukov. Ker pa čas ne dopušča, da bi vse besede premišljevali, ki so v danesnem sv. evangelju, kaj da obsegajo, kakošne nauke zapopadajo; zato si za danesno razlaganje odberem besede, ktere sem vam že v začetku naznanil: „Jezus je vstopil v čolnič, ki je bil Simonov in ga prosil malo od zemlje odriniti; in je sedeč množice z čolniča učil.“ Kakor nekdanj Simona Petra čolnič, je še zdaj in vselej sv. katoliška cerkev

I. Jezusov sedež, in

II. Jezusova učiteljica.

Razlaga.

I. Ves svet je podoben nemirnemu in nevarnemu morju, kdor dobro plavati ali veslati ne zna, ali komur se ladja razbije, ta se pogrezne v globočino pogubljenja večnega. Kdor pa slabega nezvedenega mornarja ima, blodi po morju, in ne pride do svojega cilja ali zaželjenega mesta. Kdor ne ve prave steze v nebeško mesto, kdor čolniča svojega telesa ne vozi po stezi zapoved božjih, in Jezusa za vodnika nima, bode pogubljen. Zato nam sv. Lukež prav lepo popisuje okolnosti, da je Jezus obstal ob Genezareškem jezeru, zagledal dva čolniča, s kterih so ribiči bili odšli in mreže spirali. Vstopil je Jezus v čolnič, ki je bil Simonov.

Dva čolniča sta bila tedaj ob obrežju, pa le v enega je Jezus vstopil, in sedel — ki je čolnič sv. Petra. Petrov čolnič pomenja sv. katoliško, rimsko cerkev, ktere udi smo tudi mi; drugi čolnič pomenja pa cerkev ali zbirališče krivovercev. Krivoverci pravijo, da njihova cerkev je prava, pri njih čisti nauk Jezusov, pa sami pravijo, da niso spoznavalci Rimske cerkve, da naslednika Simonovega nočejo spoznavati za svojega poglavarja. V danesnem svetem

evangelju nam Jezus kaže, kje da ga nahajamo, kje da Jezus kraljuje; namreč le v tisti cerkvi, ki je čolnič sv. Petra, ki je sezidana na pečino sv. Petra, in ta je naša sv. katoliška cerkev. V naši sv. katoliški cerkvi stanuje Jezus sin božji.

Da si bode Bog zvolil neko mesto na zemlji, kjer bo stanoval, in živel med ljudmi, je že sv. Duh v starem testametu naznanil, govoreč: „Zvolil si je Bog Sion, zvolil za stanovališče sebi. Tu je moj počinek, tukaj stanujem, ker sem si jo zvolil. Vdove njene bom blagoslavljal, ubožce njene bom s kruhom nasitoval. Duhovnike njene obdam z blagrom, in svetniki njeni se bojo veselja radovali. Tam se razcveta blagor Davida, ker pripravil sem svetilnico Kristusu svojemu.“ To stanovališče večnega Boga med ljudmi na zemlji je vidil sv. Janez v Duhu zamaknjen, kakor se bere v bukvah skrivnega razodenja: „In jaz Janez sem vidil sveto mesto Jeruzalem novo prihajajoče z nebes od Boga, pripravljeno kakor nevesto okinčano možu svojemu. In slišal sem glas mogočen s trona govoreč: Glej, hišica Boga med ljudmi, in bo stanoval ž njimi. In oni bojo njegovo ljudstvo, in on Bog ž njimi bo Bog njihov.“ Ta sedež božji na zemlji pa je sv. katoliška cerkev, v kateri Jezus živi in prebiva, kakor je sam zagotovil, govoreč: „Glejte, z vami sem jaz vse dni, do konca sveta.“ Jezus se je vstopil in vsedel v čolnič katoliške cerkve, katero je Jezus sam zazidal na sv. Petra, govoreč: „Peter ti si pečina, na to pečino zazidam svojo cerkev, in pekel je premagal ne bode.“ V cerkvi sv. Petra vogelnik ali glavar je Jezus sam — v altarskem zakramentu.

Pri zadnji večerji namreč, kakor nam popisuje to zgodbo sv. evangelist Matej, pri zadnji večerji, ko se je mislil od svojih ločiti, vzame Jezus kruh v svoje svete roke, ga blagoslovi in razlomi in da svojim učencem govoreč: „Vzemite in jejte: to je moje Telo. Ravno tako je vino spremenil v svojo lastno živo rešnjo Kri.“ Naj bi vendar Jezus vedno ostal pri svojih vernikih kakor je obečal, zapove še svojim apostolom in naslednikom, govoreč: „To delajte v moj spomin;“ naj bi namreč kruh in vino tudi oni spreminjali v pravo živo telo in resnično kri Jezusa Kristusa. Veselo so to spolnovali in zverševali; rano in pogosto so se zbirali verniki pri Jezusu med sveto mašo že v prvi dobi sv. katoliške cerkve, kar spričuje sv. Lukež, ki piše: „Bili so stanovitni v nauku aposteljnov, in v užitku kruha lomitve in v molitvi.“ In so bili prepričani, da se zbirajo pri Jezusu samem, ker sv. apostelj Pavel govori: „Kelih blagoslovljeni, ki ga blagoslavljam, ali ni uživanje kervi Kristusove? In kruh, ki ga lomimo, ali ni vdeleženje Telesa Gospodovega? Razumnikom govorim, vi sami sodite, kar rečem.“

Od prvih časov do danesnjega dne se je to sv. opravilo vedno ponavljalo v katoliški cerkvi, kar lepo opisuje Efeški cerkveni zbor leta 421. „V cerkvah svetimo nekervavo daritev, sprejemljemo sv. večerjo in se posvečujemo v zauživanju presvetega Telesa in Kervi

Gospodove, Jezusa Kristusa zveličarja, ker ga ne vživamo kakor navadno jed, temuč, kakor resnično, živo, lastno Telo Sina božjega. Resnično je Telo tistega, ki je zavoljo nas človek postal, terpel in umerl.“ Pa le samo v katoliški naši cerkvi kraljuje na sedežu posvečenega altarja Jezus, božji Sin. Nimajo ga v svojih cerkvah ali zbirališčih ne ajdi, ne turki, ne lutrani, ne protestanti ktere koli verste so. Jezus živi in kraljuje le v čolnici sv. Petra; to nam je naznanil s tem, da le Simonov čolnič si je zvolil, vanj je vstopil, se vsedel. O kako srečni vendar smo, da smo v tistem čolnici — v tisti cerkvi, katero Jezus vodi, da tega čolniča in nas nevihta ne pogrezne v morje večnega pogubljenja! Sveta katoliška cerkev je Jezusov sedež, v nji on kraljuje in živi v altarskem zakramentu. V tej katoliški cerkvi se nahaja pa tudi Jezusov pravi nauk. Ker sv. katoliška cerkev je tudi Jezusovo učelišče. Le v njem se nam razlagajo čiste nebeške resnice, kakor so prišle iz Jezusovih svetih ust. O tem me še malo poslušajte!

II. Kristus pravi: „Zveličani so, kateri besedo božjo poslušajo in ohranijo.“ Naj bi vsi narodi božjo besedo slišali, ohranili in dosegli večno zveličanje, dal je Kristus svojim apostolom nalogo, naj se razkropijo po vsem svetu povsod naj oznanujejo svete nauke, kdor nje posluša, te resnice veruje, in po njih živi, bo zveličan. Kaj bi pa z nami bilo in z drugimi rodovi, ki še bojo poznej na svetu živeli, ako bi ne zaslišali Jezusovega zveličalnega nauka? Zgubljene ovčice bi bili, ki niso vidile dobrega pastirja Jezusa, ne slišale njegovega premilega glasa; pa bi se tudi nikdar pri njem ne veselili! Ker pa Kristus pravi: „Še druge ovčice imam, ki niso iz te ovčarnice, tudi te moram privediti, in bojo moj glas poslušale, in bo ena ovčarnica in en pastir.“ Jezus je vstopil v čolnič, ki je bil Simonov, in ga prosil malo od zemlje odriniti; in je sedeč množico s čolniča učil. Tako še dan današnji Jezus sedeč v čolnici sv. Petra — v sv. katoliški cerkvi — razlagati daje svoje svete nauke po vsem svetu, vsem narodom, ker sv. katoliška cerkev je Jezusova učiteljica, razlaga čiste, nepokvarjene Jezusove nauke.

Kar je Kristus učil, to je zročil svojim apostelnom; poslal jim je sv. Duh, kateri jih je spominjal vsega, kar je Jezus kdaj delal ali govoril. Sv. Duh pa jih je tudi varoval, da se niso zmotili ali zmešali v razlaganju božjega nauka. Po svoji smrti so Jezusov nauk zročevali svojim naslednikom, ktere so si zvolili in blagoslovili, kakor je storil sv. apostelj Pavel pred svojo smrtjo: „Pričujem pred Bogom, in Jezusom Kristusom, ki bo sodil žive in mrtve, v svojem prihodu in kraljestvu: Oznanuj besedo, nadeljuj priložno, nepriložno; prepričaj, opominjaj, svari z vso poterpljivostjo in učenostjo. Doba namreč bode, ko zdravega nauka ne bojo sterpeli, temuč si bojo po svojih željah zbirali učenike, prijetne ušesom. In resnice ne bojo poslušali, k bedarijam pa se bojo povračali. Ti pa bedi, vse terpi, opravljaj delo evangelista, službo svojo zveršuj.

Trezen bodi. Jaz namreč že hiram, in čas moje razveze se bliža. Zato pa tebi zročim svoje delo, svojo božjo nalogo, da skerbno učiš čisti nauk Kristusov, in ljubi Timotej, zalogo — božjih nauk — varuj novosti posvetnih besed, in nasprotno, krive vednosti.“ Tako se je zgodilo po božji brambi sv. Duha, da še dandenešni imamo zalogo čistih, nepokvarjenih nauk Kristusovih le v čolniciu Simonovem — sv. katoliške cerkve. Sicer so bili že nevarni časi za Jezusove nauke. Skoraj ni verske resnice v katoliški cerkvi, ktere bi ne bili krivoverci napadali, da bi jo pokvarili, ljudi zmotili. Pa Jezusova učiteljica sv. katoliška cerkev, razsvitljena po sv. Duhu, je vselej pravi nauk Jezusov učila svoje vernike. Bili so krivoverci, ki Jezusu niso hoteli božje časti skazovati, ne Marije Device za mater božjo spoznavati. Pa katoliške cerkve poglavarji in učeniki so zalogo sv. vere ohranili, ki uas uči, da Jezus je pravi Sin živega Boga, kakor je že sv. Peter to vero spoznaval in spričal s svojo krevjo. Še v naših dobah se nahajajo krivi nauki lažnjivih ljudi, ki človeka stavijo le pervega med živali; pa sv. cerkev verna učiteljica Kristusova nam razlaga čisti božji nauk, da človek, če tudi ima strohljivo telo, kakor živali, še ima dušo neumerjočo, ki je po božji podobi vstvarjena, ki bo živela ali vekomaj vesela pri Bogu, ali vekomaj žalostna v peklu. Neverneži zdajnega časa tajijo vse, česar ne vidijo. Nebesa bi radi porušili, peklu bi radi odstranili. Boga bi radi uničili, pobožnost in čednost se jim zdi neumnost. Kaj lahko bi se človek zmotil pri tolikih lažnjivih in krivih naukih, da bi ne vedel in ne spoznal, kaj je resnica, kaj pa laž, ko bi se ljubi Jezus ne bil vsedel v čolniciu sv. Petra — v katoliško cerkev, — kjer nas še vedno uči, kaj imamo verovati, kaj imamo delati, kako živeti, da svoj cilj večnega veselja dosežemo. Kar nas sv. katoliška cerkev uči, to je ravno tako, kakor iz Jezusovih svetih ust govorjeno. Sam Sin božji bi ne mogel in ne smel drugačnih resnic razlagati, kakor nas jih uči sv. katoliška cerkev. Tako je govoril že sv. apostelj Pavel ob svojem času. Bili so namreč vstali krivoverci, ki so kristjane motili v pravem Jezusovem nauku. Pa sv. apostelj Pavel jih posvari in podučí, govoreč: „Čudim se, da tako naglo odstopljete od tistega, ki vas je poklical k milosti Kristusa, v drugačno evangelije: ker ni drugega, pa nekteri vas motijo in hočejo prevreči evangelije Kristusa. Pa ko bi mi, ali angelj z nebes oznanoval vam, razun kar smo vam oznanovali, preklet bodi. Kar sem rekel zopet zdaj rečem: Ako bi vam kdo oznanoval drugače, kakor ste sprijeli, preklet bodi.“ Sv. apostelj Pavel tedaj celo jasno uči, da nauk in resnice, ktere smo sprejeli od Kristusa in apostolov njegovih, so čisti, nepokvarjeni. Ko bi angelj ali kdo drugi z nebes prišel, bi drugače ne učil, kakor uči sv. Jezusova cerkev, ki je prava, nezmotljiva učiteljica Kristusova. Jezus, ki v katoliški cerkvi resnično kraljuje v altarski skrivnosti, on uči svoje vernike, vodi vse, in celo katoliško cerkev, in jo varuje, da se ne zmoti v verskih

resnicah. Danešnje sv. evangelje nam pravi, kako obilna množica je obsula Jezusa, da bi njegove svete nauke poslušala. Veseli so bili ljudje Jezusa videti in ga poslušati; to jim je bilo rajsko veselje; pozabili so na dom, jed, pijačo, da so le zveličalne resnice Jezusove poslušati mogli. Ti Jezusovi nauki se razlagajo vsako nedeljo in praznik; pa mnogo kristjanov se božje besede zogiblje, je poslušati nočejo, in po nji ne živijo. Ti pa si srečen, ki besedo božjo rad poslušáš, in zvesto po nji živiš; to je mili glas, ki te vabi za Jezusom v nebeško veselje!

Sklep.

To je torej kratek pomen Jezusovega djanja: Ko je vstopil v čolnič, ki je bil Simonov, in ga prosil malo od zemlje odriniti; in je sedeč množice z čolniča učil: V katoliški cerkvi je živi Jezus v altarskem zakramentu, in čisti Jezusov nauk. Kako srečni smo, ki smo v Simonovem čolniču poleg Jezusa; lahko najdemo in poslušamo Jezusa Kristusa. O Jezus, le govori nam, le razlagaj nam svoje svete resnice, daj nam vselaj pomoč po njih živeti, da se po nevarnem morju poleg tebe srečno pripeljemo v mesto mira in večnega veselja. Amen.

Pridiga za V. pobinkošno nedeljo.

(Od jeze; gov. T. P.)

„Jaz pa vam povem, da vsak, kateri se jezi nad svojim bratom, bo kriv sodbe.“
Mat. 5, 22.

Vvod.

Jeza je zares prav osramotivna, pa tudi prav škodljiva pregreha. Osramotivna je, ker bi že pametnega človeka na sramoto djala, tem bolj pa še le poštenega kristjana; škodljiva pa je, ker škoduje telesu, škoduje duši, človeku zdravje spodkopava in ga ob večno življenje pripravlja. Jeza je Kristusovim naukom naravnost nasproti, ker Jezus uči le poterpežljivost in krotkost, ljubezen in miroljubnost.

Zoper to osramotivno in škodljivo pregreho govori Kristus v danešnjem sv. evangelju, in pravi: „Slišali ste, da je rečeno starim: Ne ubijaj; kdor pa ubija, bo sodbe kriv. Jaz pa vam povem, da

da vsak, kateri se jezi nad svojim bratom, bo kriv sodbe; kdor pa svojemu bratu reče raka, bo kriv zbora; kdor pa reče norec, bo kriv peklenškega ognja!“

Ker pa tedaj, ljubi bratje in mile sestre v Kristusu! ker Kristus tako resno in ojstro svari pred jezo, bom vam danes na kratko razložil

1. od katere jeze Kristus tukaj govori,
2. katerih pripomočkov se nam je zoper to pregrešno jezo posluževati.

Pazni bodite, in bom nadaljeval v Jezusovem imenu.

Razlaga.

I. Od katere jeze govori Kristus v današnjem svetem evangelju?

Ljudje vsploh se izgovarjajo, da niso v stanu vsega žalega voljno prenašati in preterpeti. To je sicer res; saj pa tudi jeza ni vselej greh. Prerok David pravi: „Jezite se, pa nikar ne grešite.“ (Psalm. 4, 5.) Jeza namreč je četerna, ter 1) pravična jeza; 2) krivična jeza; 3) zmerna jeza; in 4) nezmerena jeza.

1. Ktera je za jezo pravična jeza? Pravična jeza je tista, kedar človek ima pravičen, spodoben in pameten uzrok, nejevoljen biti zavoljo kake reči. Če se jeziš nad hudobnimi ljudmi, ki brezbožne pogovore imajo ali pregrešne reči vganjajo; če se starši jeze zavoljo nepokorščine svojih otrok, gosposke jeze zavoljo pregreh svojih podložnih, je to pravična, spodobna, pametna, včasih celo sveta jeza, katero jezo pri Bogu plačilo čaka, ker namerja, vstavljati hudo in pospeševati dobro. „Boljši je pravična jeza, kakor smeh; žalostno obličje poboljša zmotencevo serce,“ govori sv. Duh v svetem pismu. (Pridig. 7, 4.)

Taka pravična gorečnost prevzela je Mozesa, ko je prišel z gore s tablamí, na katere so bile zapisane božje zapovedi. V ležišče Izraelcev stopivši zagleda zlato tele na odru in ples krog teleta. Popade ga jeza. Table trešči na zemljo, da se razleté. Zgrabi tele, ki so si ga naredili, ga raztopi, v prah zdrobi in verže v vodo, ter 23.000 Judov malikovavcev pobiti veli. Enaka sveta in pravična vnema osula je pobožnega duhovna Matatija, ko se na Antijohovo kraljevo povelje nek Jud malikovanju vda. Ves se trese Matatija, ter se verže na nezvestega Juda, in ga pri altarju umori. Zveličar sam se je tudi jezil nad ljudmi, ki so oskrunjevali tempelj Jeruzalemski. Šel je v tempelj božji, in je izgnal vse, kateri so v tempeljnu prodajali in kupovali, in je zvernil mize menjavcem, in stole tistim, kateri so golobe prodajali.

2. Ktera je krivična jeza? Krivična jeza je tista, kedar človek se jezi vda brez veljavnega uzroka in brez vse potrebe. Nektrega človeka razkači sleherna besedica, ktera mu ni všeč in po

volji. Tako se je razserdil kralj Savi nad mladim Davidom, ker so ga žene in device po Goljatovi smerti više slavile, kot kralja Sava, ter so plesaje prepevale; „Savi jih je tisuč pobil, David pa deset tisučev.“ — Od take krivične jeze govori Jezus v današnjem sv. evangelju, in pravi: „Jaz pa vam povem, da vsak, kateri se jezi nad svojim bratom, bo kriv sodbe.“ — Veliko ljudi se celo nad svojo živino jezi, ako jim kar na miglje ne stori vsega po volji; se jezijo nad delom, kakor hitro jim ne gre po njih termasti glavi, se jezijo nad vremenom, ako ni zmerom tako, kakoršnega bi oni radi imeli. Taka jeza je zares krivična in nespametna jeza.

3. Ktera jeza je z m e r n a jeza? Zmerna jeza je tista, ktera se po pameti ravna in čez vojnice ne skače; jeza, od ktere David pravi: „Jezite se, pa nikar ne grešite!“ Taka je bila Jezusova jeza, kolikokrat se je jezil. Vselej bi se bil lahko nad sovražniki zmaščeval, pa se ni hotel.

4. Ktera je n e z m e r n a jeza? Nezmerna jeza je tista, ktera pameti ne posluša; če na primero človek, kedar se jezi, tako serdit in ljut postane, da samega sebe nič več ne pozna, in se nič več ne čuti in ne zave, se od togote trese, kot stena prebledi, ali v jezi razgraja, razsaja, kriči in preklinja, druge zmirja in roti ali jim celo kaj žalega storiti želi. — V vsakem takem primerleju je jeza smerten greh, in ko bi tudi pravična bila. Od nje velja, kar Kristus pové v današnjem sv. evangelju, in pravi, da se s tako jezo peklenkega ognja krive naredimo; od nje velja, kar sv. Pavel veli rekoč: „Togotneži ne bodo v last dobili nebeskega kraljestva.“

Kaj menite, bratje moji in sestre ljube, zakaj nek sv. pismo takim hudobnim ljudem nebesa odpoveduje? Poglejte, zato: a) ker pri toliki jezi nehajo biti podobe božje in pametni ljudje, in se črni živini podobne naredé, ktera, kedar je razdražena, napada in ogrize vse, karkoli jej pride pod zobe. b) Ker se hudo pregrešé zoper ljubezen do bližnjega, in ga žalijo in mu mir kalé. c) Ker iz take jeze spočenjajo se po navadi tepeži, poboji, opravljanja, dolgoletne sovraštva, pravde, preklinjevanje, rotnje, krivice in bogokletstva. „Njih noge k prelivanju kervi hité,“ pravi sv. pismo.

Tako jezo je spočel v svojem sercu nesrečni Kajna, ki je svojega nedolžnega brata Abeljna zavidal in sovražil samo zato, ker je Bog bogoljubnega Abeljna rajši imel kot hudobnega Kajna. In jeza in togota je Kajna tako dalječ gnala, da je šel, in vbil svojega dobrega brata. Taki jezi se je Semej prepustil, ki je bil iz Savlovega roda. Ko je srečal Davida pred lastnim sinom Absalomom bežečega, lučal je kamnje vanj in na njegove spremljevalce, ter ga neusmiljeno preklinjal.

Slehnemu je sicer pripuščeno, se krivice in sile braniti in za svojo pravico se potegovati, toda to naj se zgodi praviloma, spodobno in pametno. V sili si smeš tudi pri gosposki poiskati varstva in pomoči; prepustiti pa se jezi, preklinjevati, rotiti, hudo

s hudim povračevati, nikoli nikomur ni dovoljeno. Še neverniku se kaj takega ne spodobi, tem manj kristjanu. Kdor pa to le vendar stori, navali si zraven greha tudi osramotenje na glavo, in pokaže, da ima hudobije veliko, pameti pa le malo. „Kdor hitro nevoljen postane, svojo nespamet obstane“, govori sveti Duh v sv. pismu. Zatoraj vam bom zdaj še pripomočke zoper jezo na znanje dal.

II. Kterih pripomočkov se je treba zoper jezo posluževati?

1. Je treba večkrat premišljevati, kaj Kristus med osmerimi zveličanskimi čednostmi od krotkosti uči, rekoč: „Blagor krotkim; zemlje bodo posedli.“

2. Si je treba večkrat sveti zgled našega Zveličarja pred oči postavljati. Kako poterpežljiv je bil od rojstva do smerti, od jaslic do križa! Kako poterpežljivo je pomagal sv. Jožefu delati naj težavniše dela celo do tridesetega leta! Kako krotko je ravnal s svojimi nezučljivimi učenci! Kako krotko se je obnašal do naj hujših grešnikov! Kako pohleven je bil celo do tistih, ki so ga preganjali, zasramovali, bičali, s ternjem kronali in na zadnje na križ pribili! Ni se nad sovražniki togotil; le molil je za-nje! Ni jim žalega storil; le dobrote jim je delil! Vse to, bratje in sestre! si večkrat k sercu jemljimo, se posebno če smo sami, ter sami sebi rečimo: Kristus sem, in treba je, da tudi keršansko po Kristusovem zgledu ravnam, če hočem biti pravi kristjan.

3. Treba je tudi večkrat natihoma prevdarjati, da slepa jeza nikoli nič ne pomaga, škoduje pa vselej, in nekterikrat neizrečeno veliko. Zraven drugih zlegov tudi zdravje spodkopava. Marsikteremu je jeza prinesla že hudo žolčno merzlico; marsikteremu jetiko; marsikterega je žolc zalil, in je nanagloma umrl. „Gnév in jeza prikrajšujeta življenje,“ pravi sv. Duh.

4. Treba si je večkrat, se posebno zjutraj, prilike in priložnosti pred oči postavljati, ki nas po navadi v jezo pripravljajo, in se že naprej zoper napade jeze oboroževati. Tako-le na primeru je treba zjutraj prevdariti in reči: „Po Kristusovem zgledu in zgledu svetnikov se bom celi dan jezi vstavljal; nobena kletvina, nobena huda beseda mi čez jezik ne sme. Molčal bom, kakor bi ničesar ne vidil, ničesar ne slišal.“ — Kedar sovražnik žuga kaki terdnjavi ali gradu, brambovci ne bodo čakali in se obotavljali do tistih malo, ko sovražnik že pred ozidjem stoji: veliko veliko poprej že pripravljajo se za brambo. Ravno tako je treba zoper jezo se oborožiti že poprej, preden se glasi.

5. Kedar pa se o storjeni krivici jeza oglasi in na noge postavi, se jej na vso moč vstavlja. Dokler je ogenj še majhen, se naj lagljeje pogasi. Zraven si zavzemi, nobene besede ne govoriti, ničesar ne storiti, dokler se prvi ogenj nekoliko ne vleže. „Vsak človek bodi hiter k poslušanju,“ opominja sveti Jakob, kesen pa k govorjenju, in počasen k jezi; človekova jeza

namreč ne dela pravice božje, ne dela tega, kar je prav pred Bogom.“ Če jezen molčiš, nikoli se kesal ne boš; če pa jezen govoriš, vselej se boš kesal, ti bo vselej žal. — Modrijan Atenodor dal je tale nauk Avgustu, togoti vsemu vdanemu cesarju: „Veličastni cesar! kedar si jezen, ničesar ne govori in ničesar ne stori, preden vseh (24) čerk abecede ne ponoviš in natihoma ne izrečeš, da namreč med tem časom jeza mine, in pamet čas dobi, kaj drugega prevdarjati.“ Mi kristjani bi vtegnili ponavljati sv. Očenaš toliko časa, dokler se jeza ne vleže.

6. Če pa nisi kos samemu sebi, da bi molčal, kedar te kdo jezi, kar hitro se umakni, da te jeza ne zmore, in ne zapelje, kaj govoriti ali storiti, kar bi ne bilo prav. Tako je storil miroljubni pobožni Tobija. Ko je slišal kozliča meketati, vprašuje ženo, ali ni mar žival po kakem nepoštenem potu v hišo prišla. Žena pa se nad tim vprašanjem tolikanj razjezi, da ga strašno zmirja in gerdo roti. Tobija pa molči, se umakne v kraj, zdihuje in joka in se v molitev poda. Enak zgled daje nam bogoljubni Još. — Učite se iz tega seobno vi, zakonski ljudje! kako mora eden drugemu prijenjati, da vas jeza ne premaga. Učite se tudi vi kersanski starši! varovati se hudih, pregrešnih besed, kedar vas vaši otroci tu ali tam kaj dražijo. Prisiljeni otroke postrahovati, jih postrahujte še le tedaj, kedar vam je jeza se vlegla.

7. Kdor pa se je dal jezi premagati, naj obžaluje pri tej priči svojo nespamet in naj Boga odpuščenja prosi. Reče naj samemu sebi: „Kaj imam zdaj od svojega nespametnega ravnanja? Ali je bilo pač treba, da sem se tolikanj razgrel? Koliko nespodobnih besed sem govoril? Koliko pohujšanja sem morda s tim naredil? Kako močno sem morda s tim svojega bližnjega razžalil? Ali bi ne bil boljši storil, ko bi bil poterpežljivo prenesel to zamerzo iz ljubezni do Boga? Koliko zasluženja bi si bil nabral pred Bogom; zdaj pa sem si le kazen zaslužil?“ Na to naj si sam naloži kako majhno pokoro s terdnim sklepom, biti v prihodno bolj poterpežljiv in da hoče bolj prizanašati.

8. Kako pa je ravnati s togotnimi ljudmi, kako se do njih zadržati? — Če se jih zamoreš ogniti, ogni se jih. Če pa togotnemu človeku iz poti ne moreš, in je postavim ali tvoj soprug, in sta po sv. zakonu na eden drugega navezana, ali tvoj zlahtnik, ali tvoj gospodar, ali tvoj sosed, moraš se pa ogibati vsega, kar ga vtegne v jezo nadražiti. Tako varno in prizanesljivo, kolikor je le mogoče, moraš z njim v caker hoditi, da mu ti od svoje strani nobene priložnosti v jezo ne daš. Sosebno varuj se navskriž govoriti takim togotnežem. Če jih pa jezne dobiš, umakni se jim, če moreš, če jim se pa umakniti ne moreš, pa molči. Nemški pregovor pravi: „Dva terda kamna ne meleta dobro!“ „Pametniši odjenja!“ — Ko je hotel Abizaj hudobnemu Semeju, ki je

Davida preklinjal, z mečem glavo preklati, vstavljal ga je David, rekoč: „Pusti ga! Gospod je dopustil, da preklinja Davida.“

9. Kaj pa je storiti, kedar se začne pri živini, pri delu ob neugodnem vremenu in drugih neprijetnih primerlejih jeza glasiti? Treba je to-le premisliti:

a) Kdor se nad neumno živino jezi, je neumniši ko črna živina. „Pameti išče, kjer je ni.“ — b) Kdor se nad svojim delom jezi in togoti, naj ga tem revniši in priserčniši Bogu daruje. — c) Kdor se nad vremenom jezi in serdi, naj prosi Boga boljšega vremena. — d) Komur ta ali una reč na svetu ni všeč in po volji, naj neprenehoma hrepeni po nebesih, kjer se vsem vse po volji godi.

Sklep.

Ker pa ljubljani, bratje in sestre! brez božje gnade ne moremo nič dobrega misliti, nič dobrega govoriti, nič dobrega storiti, nič dobrega ljubiti, kakor Kristus sam pove rekoč: „Brez mene ne morete nič storiti;“ bomo posihmalo dan na dan prosili Boga, da nam po svojem neskončnem usmiljenju da poterpežljivo in krotko in pohlevno serce! Amen.

Pridiga za VI. povelikonočno nedeljo.

(Od blagoslova božjega; gov. M. S.)

„In so pobrali ostanke koscev, sedem jerbasov.“ Mark. 8, 8.

Vvod.

Do sv. Kolumbana pride svoje dni nek mož, ki je prišel v toliko revščino, da še sebe ni mogel preživljati, še manj pa ženo in otroke. Prav priserčno tedaj svetnika poprosi, naj bi mu svetoval, kako in s čim bi zamogel preživljati sebe in svojo družino. Sv. Kolumban mu veli naj poda se v gojzd, in z njega palico prinese. Mož se ves vesel v gojzd poda, in kmalo spet pride s palico nazaj. Svetnik mu palico blagoslovi, ter mu veli vsigdar se je in povsod poslužiti; naj mu bo za mrežo, ko bo ribe lovil, v gojzdu za zanjko, in v sploh za pripomoček, kateri bo pomanjkanje odbijal in odvrčal od njega in njegove hiše. Kdo je bil pač bolj vesel, kakor ta mož? Kar hitro hiti v gojzd, vtakne v zemljo blagoslovljeno palico ves

v nadepolnih mislih in pričakovanju, kaj da mu bo v jutro prinesla. In glej! koj v jutro je dobil neznano velikega jelena. In kakor v tej je srečen bil v vsaki drugi reči, ktere se je le koli lotil s svojo palico. Dolgo časa že je bila palica moža redila, zdaj pa se je žena naveliča, ter prigovarja možu, naj bi palico razlomil in pokončal. Nesrečni mož stori, kar žena želi, toda slabo je opravil. S palico vred ga je zapustila tudi sreča, in ker blagoslovljene palice ni več imel, moral je beraško v roke vzeti. — Današnje sv. evangelje, ljubi kristjani! tudi nam kaže in ponuja tako osrečivno palice. Ta palica je Jezus Kristus, ki je s svojim božjim blagoslovom sedem blebov in nekaj ribic tako namnožil, da se je z njimi nasitilo pet tisučev ljudi, in je ostankov koscev, kedar so jih pobrali, ostalo še sedem jerbasov. Ta zgled nam pač prav lepo razkazuje, kaj božji blagoslov ali žegen zda in zamore. Res je sicer veliko ljudi, kteri ravno tako malo nanj porajtajo, kakor una revna žena, ki sem jo poprej v mislih imel, in menijo v svoji nespameti, da le samo s svojo delavnostjo in zraven morda še z zvižaçami in goljufigo bodo vse opravili, pa se sirote goljufajo, in že ali njim samim po sreči ne gre, ali pa, če si tudi kaj skupej spravijo, vendar le krivično pridobljeno blago gotovo ne pride do tretjega ali četertega rodu. Vse drugaçi pa je tam, kjer prebiva in počiva božji blagoslov; tam je prava sreča doma, tam vsaka reč tek in vspeh ima. Kaj pa je božji blagoslov? in kdo je deležen blagoslova božjega? Odgovor na to dvojno vprašanje danes poslušajte!

Razlaga.

I. Kaj je blagoslov (žegen) božji? Božji blagoslov je posebna pomoč, posebna milost božja, ktera človeku pomaga in na strani stoji, da mu v dušni in telesni blagor, v časno in večno srečo zalega vse, karkoli določne. Če tedaj zagledamo v vsakdanjem življenji, da ta ali uni človek pri svojih pičlih dogodkih vendar le sebe in svojo družino pošteno preživlja, in si zraven tudi še kak krajcar privaruje, pravimo: V tej hiši je blagoslov božji. Nasproti pa pravimo od take hiše, v kateri gre vse le rakovo pot, dasiravno ljudje pridno delajo od ranega jutra do terde noči, in si gledajo kaj pridobiti, kakor le koli morejo, bodi-i pošteno ali nepošteno, po pravici ali po krivici: V tej hiši ni sreče, ni blagoslova božjega. Nobena reč nima nič teka, ne zalega nič, in je ravno tako, kakor bi kdo nevidoma nosil iz hiše.

Lep zgled blagoslova božjega imamo že v stari zavezi nad starim očakom Jakobom. Jakob je več let služil pri Labanu, svojem stricu, mu pridno in zvesto čede pasel, in moral veliko preterpeti. Kedar pa so leta stekle, hotel je Jakob proč iti od svojega strica. Laban pa je poprej malo imel; zavoljo pobožnega Jakoba ga je pa Bog tako oblagoslovil, da je obogatel. Toraj je Jakoba prosil, da

naj si plačilo izgovori, in še ostane. Jakob si izgovori vse lisaste in pisane koze in černe jagniče, in še ostane. Labanu je to prav všeč. Ko je pa vidil, da so se lisaste in pisane koze in černe ovce močno pomnožile, odmenil mu je černe koze in bele jagnjeta v plačilo, in tako mu je plačilo desetkrat spremenil. Vselej pa je blagoslovil Bog Jakobov del.

Pa tudi iz nove zaveze naj vam povem prav lep zgled blagoslova božjega, ki ga vidimo nad sv. Vincencijem Pavlanom. Kedar je bil sv. Vincencij Pavlan v mašnika posvečen, prepeljal se je v Afriko, da bi podučeval in v veri poterdoval ondi kristjane, ki so se znašli v mohamedanski ali turški sužnosti. Toda blagi mož je bil sam v sužnost prišel, in moral več let opravljati v terdi sužnosti naj težavniše dela. Ko pa je po dolgi sužnosti spet nazaj prišel v svojo domačijo na Francozko, daroval je vse svoje življenje bližnjemu v prid: Napravil je red ki revnim in zapuščenim oznanuje sv. evangelje, tisuč in tisuč siromakov je oskerboval z živežem obleko in drugimi rečmi, ki so jih potrebovali; ustanovil je nad 300 hiš, v katerih so dobivali zapuščeni otročiči vso potrebno pomoč; vtemelil je red usmiljenih sester, ki ravno naj lepše leta svoje mladosti ravno kot angeli iz nebes darujejo Bogu in ubogim bolnikom; je razposlal oznanovalce sv. vere in keršanske ljubezni na vse kraje sveta, in je storil toliko dobrega, da se moramo zares čuditi, in vsi osupnjeni vpraševati: Kako je zamogel pač en sam mož, ki je pri tem tudi še ves reven bil, vse to storiti in dognati, kar celo kralji in cesarji zemlje dognati niso v stanu? In lahko bomo našli odgovor na to vprašanje, če pomislimo, da je Bog sam blagoslovil tega zvestega svojega služabnika, in blagoslovil vse njegove naprave, ki so še dan današnji ljudem v toliki dubovni telesni blagor in prid. Bog sam mu je tako rekoč odperl bogato skrinjo svojih zakladov, da je iz nje jemal in delil vsem, ki so potrebovali njegove pomoči. — In kar vidimo nad sv. Vincencijem, beremo tudi v življenji mnogih svečnikov. Spremljal jih je in počival nad vsem njihovim dopočetjem blagoslov božji, kakoršnega svet z vsem svojim trdom in delom ni vstanu dati.

Od kod pa nek pride, da Bog tega človeka blagoslovlja, unega pa ne? da enemu tako veliko sreče daje in drugemu tako malo? Kristjani! poslušajte, kar vam na to povem, ter si zamerkajte ta nauk za ves čas svojega življenja.

II. Kakor mi Boga častimo, tako tudi Bog nas časti; to je: kakor se mi zaderžimo do Boga, zaderži se tudi Bog do nas. Če Bogu ničesar ne damo, tudi Bog nam obilno dal ne bo; ali če mu darujemo naj slabejši dar, tudi Bog nam naj boljšega dati ne more. Kajnov dar Bogu kar nič ni bil všeč; na Abelnovi dar pa se je z dopadanjem oziral. Kaj pravite, zakaj nek? Glejte! Kajn je dal Bogu naj slabejšo reč, Abel pa mu je naj boljše daroval! Po Kajnovo ravnajo tudi še zdaj mnogi mnogi

ljudje. Kar je naj boljšega in naj ljubšega, darujejo stvarjem, kar pa je naj slabšega in naj nevređnišega, Stvarniku ponujajo. Svoje mlade leta na primeru služijo svetu in njegovemu poželenju, na stare dni še le, ko svet za-nje več ne mara, in greh njih zapusti, nikar pa oni greha ne, primejo še le za paternošter in iščejo zavetja v molitvi. Rožo v naj lepšem cvetju so nesli svetu na prodaj in v dar, kader pa je roža zvenela in se osula, goli štremlj bi radi Bogu darovali. Kako pa bi tak dar zamogel biti všeč Bogu, naj lepšemu, ko še nam ne dopade? — In spet, kedar nam dobro gre, mislimo na vse drugo, le na Boga samo nič ali ne kaj dosti ne mislimo; kedar pa se nam huda godi, in nas obišče ali kaka bolezen, ali pa kaka druga nadloga pride nad nas, ne moremo Bogu nikoli zadosti Božjih potov in drugih darov obljubiti; ravno kakor bi Bog navezan bil, na nas čakati z vsem zakladom svojega blagoslova in svojih milost in dobrot. Ali pa nas mar ne bo Bog po vsi pravici zavernil rekoč: Berač si, kakor je slehern človešk otrok; toda tega nisi hotel spoznati, menil si, da si boš sam zadosti, in da mene potreboval ne boš! Vidiš, kam si samši prišel! Ljubi kristjani! ako tedaj hočete imeti božji blagoslov, morate se tudi obnašati tako, kakor božjim otrokom gre, le na Boga ne pozabite nikar. On, ki nas varuje ko bunčico svojega očesa, da s prerokovo besedo povem, nas gotovo pozabil ne bo, da le mi nanj ne pozabimo.

Zraven tega, ljubi moji kristjani! tudi še zaupanja v Boga in njegovo pomoč ne smete zgubiti. V sv. pismu beremo: „Nikar ne obupaj, če se tudi Gospod obotavlja; prišel bo ob svojem času z obilno pomočjo. V Gospoda zaupaj, dobro delaj, in boš zemljo v posesti imel, in njene zaklade v last dobil. Iščite naj poprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse drugo vam bo naverženo. Bog ljubi tiste, ki zvesto vanj upajo! Kristjani! kaj pomaga nezaupnost in maloserčnost? Nič nam ne pomaga; le škoduje nam, nas pripravi ob božji blagoslov, in stori, da je prazen ves naš trud, prazno naše delo. Bog boječih in maloserčnih duš nič kaj ne obraja, in tirja močnodušno, veselo, zaupno serce, in človeku, ki ima tako serce, daje svoj blagoslov. O da bi si pač to vse prav pridno k sercu jemali in zraven tudi še pomislili, da nam slehern dar pride le iz njegovih rok, in da tudi nadloge, ki nam jih pošilja, nam se v dobro izidejo, gotovo bi bili vse bolj poterpežljivi, vse bolj vdani, vse bolj zaupni v Gospoda, in s tem tudi vse bolj srečni. V upanju pa, kakor veste, se z molitvijo vadimo, in molitev kaže in vterduje upanje. Radi tedaj molimo, in v pravični molitvi zročujmo Bogu sleherno reč. Bogu izročimo vsako jutro svoje dela in opravila, da bi bile storjene Bogu k časti in našim dušam v prid. Bogu izročujmo svojo družino in vse, ki so nam v skerb izročeni, da celi dan se greha varujejo, in Bogu zvesto služijo. Bogu izročujmo jed, ki jo uživamo, pijačo, ki

jo pijemo; in obljubim, da bo blagoslov božji pri vseh naših delih in opraviilih, pri vsem našem blagu in premoženju, pri naši brani, jedi in pijači, da nam bo zalegala tudi mala reč več kot velika ondi, kjer blagoslova božjega ni.

Nadalje, če hočete blagoslov božji imeti, morate tudi blagoslov deliti krog sebe, to je: v bogim radi, z veseljem in kolikor moč obilno milošno deliti. Kar revežem storite, Kristusu samemu storite, in ta ničesar nepoplačanega ne pusti; zakaj „jaz sam,“ tako obeta, „bom tvoje preobilno plačilo.“ „Dajte,“ nas opominja, „in se vam bo dalo po meri vašega daru.“ „Blagor možu, ki se siromaka usmili; ob hudem dnevi ga bo rešil Gospod, v potrebi in nesreči ga ne bo zapustil.“ Verjamite mi, da po takih darilih ne bote obožali. Nikogar ne vem, da bi bil po milošni prišel na beraško palico. Saj tudi reveži molijo: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh.“

Na posled, ljubi kristjan! si le še to zapomnite: Varčnost ni greh; le lakomnost in zapravljljivost je greh. Kjer ni modre varčnosti in prihranljivosti, nobena reč nima pravega teka, in res ni blagoslova božjega v takem kraji in hiši. Naj globokeja šterna se da sprazniti, še lagleji pa hiša, če je tudi še tako obilno založena, če so ljudje, ki v njej prebivajo, zapravljljivi, ter nezmerni v jedi in pijači, potratni in nečimurni v obleki. Kjer je zapravljljivost, ondi blagoslova božjega ni, kakor ga tudi tam ni, kjer je lakomnost. Nikar naj me tukaj nikdo ne zaverne, in naj ne reče, da lakomnik vsega obilno ima in ne potrebuje blagoslova božjega. Kaj namreč pomaga vse časno blago, ko ga pa ne vživa in je v vednem strahu, da bi obnj ne prišel? Ali ni v kljub vsemu svojemu premoženju vse nesrečniši kakor naj revniši siromak, ki sicer strada in pomanjkanje terpi, vendar pa nikakor nima tolikega strahu in takih skerbi, kakoršne lakomniku noč in dan razjedajo serce. Če res tudi pomanjkanja terpi, vsaj po noči mirno zaspi, lakomnik pa spravlja, vendar nič nima, ker si ne privoščiči, in tudi po noči ne spi. In če tudi lakomnik spravi skupaj še toliko blaga, težko, da bi ga vživali otroci otroci. Večidel že otroci ponidoma poženo, kar je lakomnik nagrabil. Le kjer je prava keršanska varčnost, ki je ravno tako dalječ od lakomnosti, kakor od zapravljljivosti ondi je božji blagoslov.

Sklep.

Kristjani moji! če kdaj, nam je gotovo zdaj potreben božji blagoslov. Skor nikoli se niso ljudje tolikanj pritožili nad hudimi časi, kakor dan današnji. Kmet in gospod tožujeta, da le težko težko shajata. In res nas tarejo nadloge od vseh strani. Se trudimo in trudimo, delamo in delamo, pa le malo spravimo, po pičlem pridelujemo. Očitno je, da nam manjka blagoslova božjega. Da se

nam pa božji blagoslov spet poverne, storimo, kar sem danes rekel, in se lepo povernimo k Bogu po pravi pokori, in se zvesto Boga držimo v vseh okoljščinah življenja, in vanj zaupajmo. Nikdo še ni bil osramoten, ki je zaupal v Gospoda. Pa tudi do revežev bodimo usmiljenega serca, bodimo tudi varčni, nikar pa lakomni ali zapravljivi. Goljuhije varujmo se. Krivični vinar deset pravičnih požre. Stoterno pa Gospod povračuje, kar se njemu daruje; daje nam namreč svoj blagoslov. In če imamo božji blagoslov, kaj hočemo še več? Sklenem z Davidom rekoč: „Blagoslov Gospodov bodi nad nami: blagoslovljujemo vas v imenu Gospodovem.“ Amen.

Pridiga za VII. pobinkoštno nedeljo.

(Lažnjivi preroki; gov. N. P.)

„Varujte se krivih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so zgrabljivi volkovi.“ Mat. 7, 15.

V o d.

1. Kedar si kmetič poseje svojo njivo, vse razgone lepo osnaži, ogone lepo prigerne, in potrebne grabice napelje, po katerih voda odteka, drugače bi mu obilen dež odplaval zemljo in odnesel vsejano seme, ako bi njive ne ovaroval. Da mu povodenj travnika ne vniči, skoplje globoke grabne, naredi vale, ali tudi jeze, ki vodine zadržujejo, da se ne razlijejo in kvara ne delajo. Posebno potrebne so tudi drage v stermih goricah, da voda zemlje in tersja ne odnaša. Ko bi pa kmetič svojega posestva ne branil, ne pazil nanj, njegov trud bi bil zgubljen in zastonj, v jesen bi ničesar ne imel spravljati, ne shranjevati.

2. To velja tudi pri človeku v dušnem pomenu. Naj lepše zerno vsejano na njivico človeškega serca, najboljši nauk ali pridiga, ako te tudi gine do solz in tvoje serce prebode, zgine in moč zgubi, da se zopet spozabiš in z misli spustiš, ako ne paziš na se, in se ne zогiblješ grešne priložnosti in hudobnih ljudi. Zato nas ljubi Jezus v današnjem sv. evangelju tako milo opominja, varovati in zогibati se hudobnežev, govoreč: „Varujte se krivih prerokov, ki prihajajo k vam ovčjih oblačilih, znotraj pa so volki zgrabljivi. Po njihovem sadu jih bodeite spoznali. Ali zbirate s sternine grozdje, ali z osata smokve? Tako vsako dobro drevo plodi dober sad; slabo drevo pa plodi slab sad. Dobro drevo ne more slabega sada

ploditi, tudi slabo drevo ne dobrega sadu ploditi. Vsako drevo, ki ne plodi dobrega sadu, se poseka in v ogenj zmeče. Tedaj po njihovem sadu jih bodete spoznavali. Nihče, ki pravi: Gospod, Gospod! ne pride v nebeško kraljestvo; temuč kdor zveršuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, tisti pojde v nebeško kraljestvo.

3. Ta mila svaritev: Varujte se krivih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so volki zgrabljivi, zadeva tudi nas. Mnogo je namreč laži in hudobnežev na svetu; mnogo je prilizunov, ki se kažejo pošteni in pobožni; joj pa človeku, ako se jim vda; njegova poštenost in čednost, njegova sreča in zveličanje je v nevarnosti; mnogi se celo pogubijo, ako ne pazijo pred takimi lažnivimi preroki. Naj bi nas lažnjivi preroki v časno in večno nesrečo ne potegnili, naj bi mi se njih skerbno varovali, zogibali, in pazili pred jimi, vam mislim danes pokazati, kdo so ti lažnjivi preroki. Zvesto poslušajte!

Razlaga.

Sv. apostelj Pavel je slovo jemal od Efežanov potujoč v Jeruzalem. On tako-le govori: „Glejte zdaj vem, da več ne bodete vidili mojega lica vi, ktere sem pohajal oznanovajoč kraljestvo božje. Zato vam pričujem današnji den, da sem čist kervi vseh. Ker nisem se zogibal vam oznanovati vse volje božje. Pazite na se in vso čredo, v kateri vas je postavil sv. Duh za škofe, vladati cerkev Boga, ktero si je pridobil s kervjo svojo. Jaz vem, da bojo prišli po mojem odhodu volki zgrabljivi k vam, neprizanašaje čredi. In zmed vas samih bojo vstajali možje govoreči napačno, da bi zvodili učence za seboj. Zato bedite in pomislite, da tri leta noč in dan nisem nehal v solzah opominjati vas vsakega.“ Tako lepo opominja sv. Pavel svoje vernike, naj skerbno pazijo na dragi zaklad svete vere, da lažnjivci in skazljivci ne dojdejo in jim je ne vzemejo; opominja posebno tudi škofe ali vladarje, naj bedijo in čuvajo svojo čredo pred zgrabljivimi volkovi — neverneži. Kako je tergovce na morju pazljiv za svoje življenje in blago, da ga roparji ne pokvarijo ali ne odnesejo, kako čuvaj zoper ogenj, kako gospodar zoper tata in kako pazljiv je pastir za čredo zoper volka! In vendar straži in varuje le minljivo življenje, časno blago, malovredne stvari pozemeljske. Tako in se vse bolj moramo tudi mi paziti pred lažnivimi krivimi preroki, ki nas časno in večno nesrečne napravijo.

1. Taki lažnjivi preroki pa so: nektere sleparske ženske, ki se po svetu potepajo, in so polne hudobije, kakor postavim ciganice. Nočejo delati, živeti pa le hočejo, zato pa kradejo, beračijo in okanjujejo ljudi. Da pa nje ložej vlovijo, jim mnogokrat nevarne reči pripovedujejo in prodavajo; ali pa jim protijo z vražami in nesrečo, ako jim volje ne spolnijo in ne dajo, kar zahtevajo. — Prišla je nekega dne taka lažnjiva prerokinja na Zgorno Štirskem

k neki priprosti kmetici, ko je bila sama doma, in za težake obed kuhala. Kmetica je še bila vsa žalostna in objokana, ker jej je nekoliko dni poprej dete ljubljeno bilo pokopano. Ciganica okoli pri sosedinjah natanko pozveduje okoljščine te kmetice, in koj, ko v hišo pride, in zagleda žalostno gospodinjo, reče jej: „Mati, ne bode imeli sreče z otroci svojimi, tudi ti vam bojo pomerli!“ Objokana mati se tega prestraši, in misli, da resen stoji pred njo vsevedoča prerokinja, kateri je znana smert ljubljenega sineka, in osoda nemila še živih otrok. Zvijajčna, sleparska ženska pa pravi: Pomoč in zdravilo sicer je še na svetu, ki bi vas tolike nesreče in žalosti obvarovalo. Na to pokaže steklenico neke pomešane vode in reče: to je edino zdravilo, da bi vam vaši otroci ne pomerli, pa samo da je drago. Ako mi daste vse srebro, in kar se leskeče pri hiši, po verh pa še špeha in mesa, ki se ravno kuha, vam pa to zdravilo podam, da bode te srečni pri svojih otrocih. Gospodinja se da ukiniti in prinese vso srebernino. Zdaj obeže ciganica njeno roko z omazano capo, in nekaj zmermra, poda gospodinji steklenico, kjer je bilo med nekaj vode pšenično zerno kakor mertvaška glavica viditi. Zdaj še le se kmetica bolj splaši, prinese še druge reči in blago, da bi le dobila tisto mogočno zdravilo, ki bi njo obvarovalo mertvaških glavic ali smerti pri otrocih. Sleparska svoje delo zvito opravi, vzeme vse blago kar ga gospodinja premore, jej da steklenico zdravil, in reče, da po zabel in meso bo kmalo prišla, ko se bo skubalo. Kar tudi stori. Pa k sreči pride med tem gospodar domu; gospodinja mu vse naznani, pokaže srečno zdravilo in pove obilno plačilo za nja. Ko ciganica črez malo časa še po več pride, prime jo mož in sodnji zroč. Take dogodbe, ali enake, se večkrat ponavljajo, da sleparske osebe nevednežem in lahkovernežem splejejo denar, blago, in nje zavodijo, da na prazne reči, vraže ali copernije verujejo, in se tako Bogu zamerijo. Naj bolj to delajo zamazane babe kartarice, ki po kartah razlagajo bodočo srečo ali nesrečo neumnim ljudem. Za zglodanih pet krajcerjev ti za celo tvoje življenje nalaže, ti vse pove, kar misli da si želiš: srečno ljubezen, imeniten zakon, obilno dedovino, čerstvo zdravje, dolgo življenje; ja še celo večnost ti odkrije, in te zagotovi, da boš zveličan, da so tvoji pokojniki v nebesih; vse zemeljske in nebeške skrivnosti obeta ti po kartah nazaaniti za prederti krajcer ali za žlico zabela! Pa to so same sleparice, smet človeškega rodu, lažnjive prerokinje; in sam Jezus pred takimi svari, govoreč: „Varujte se krivih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so volki zgrabljivi.“ Take sleparice so nevarne, če tudi prihajajo sladke, in medene pobožne in svete; in se njih varovati moraš, ker so zgrabljive volčice, ti poberejo blago, zgrabijo denar. Naj hujše pa je to, ker, ako njihovim sleparstvom in besedam veruješ, pred Bogom se smertno pregrešiš, ki nam prepoveduje vse prazne vere, vraže ali copernije in vedeževanje, govoreč: „Ne zahajajte k copernikom, in

od vedežev ničesar ne poprašujte, da se ne omadežite po njih. Jaz sem Gospod vaš Bog.“ Le Bog sam je vsevedoč, njemu so znane naše steze in osoda našega življenja; le sam večni Bog ve, kdo bo zveličan ali pogubljen. — Ako pa hočemo srečni biti tukaj na svetu in nekdanj v večnosti, nam je Bog sam naznanil, kaj da moramo storiti, govoreč: „Ako posluhneš glas Gospoda svojega Boga, da storiš in zveršuješ vse njegove zapovedi, ktere ti jaz danes zapovedujem, te Gospod tvoj Bog poviša nad vse ljudstva, ki se gibljejo na zemlji. In pridejo nad te vsi blagoslovi, in te bojo obdajali, ako le posluhneš glas Gospoda svojega Boga. Blagoslovljen boš v mestu, in blagoslovljen na polju. Blagoslovljen sad tvojega telesa, in sad zemlje tvoje, tudi sad živine tvoje, črede, tvoje govedi, in ovčarnice tvojih ovčic. Blagoslovljene žitnice tvoje, in blagoslovljene droščice tvoje. Blagoslovljen boš ti izhajajoč in vhajajoč.“ Kdor hoče tedaj srečo in blagoslov ineti, naj se oklene Boga, njegove zapovedi naj zvesto zveršuje, slabih ljudi, lažnjivih prerokov, sleparskih žensk se pa naj varuje, kakor nas sam Jezus opominja: „Varujte se krivih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so volki zgrabljivi.“

2. Zgrabljivim volkom podobni so drugič lažnjivi preroki ne-
kteri sleparski možki:

a) kateri nevero po svetu trobijo po knjigah ali novinah. Taki navadno svoje volče tace skrivajo, se zavijajo v ovčjo obleko volnatno in v drage kožuhe, da se ljudem kažejo in zdijo učeni, bogati in pravični; veliko pisarijo in kvasijo, da bojo očistili božji nauk, in zboljšali naredbe katoliške cerkve, da ljubijo Boga in bližnjega. Komu bi vse tó ne dopadalo, posebno ako nekako nalično ali zunajno poštenost in pobožnost teržijo? Pa že sv. apostelj Pavel take skazljivce graja, kateri svoje zmišljave in krive nauke med ljudi trosijo, in za Kristusov nauk prodajajo; pa nas uči, da drugega evangelija ni, kakor je Jezusovo evangelje ktereга so aposteljni oznanovali in še uči Jezusova cerkev: „Ko bi tudi angelj z neba prišel, pa drugače učil, bode preklet.“ Takih bukev in časnikov se moramo varovati, če tudi bi učenega moža ime na čelu imeli, in prihajali iz imenitnih mest. Zgrabljivci so, ki hočejo človeku vero podkopati, vzeti in ga spraviti v časno in večno nesrečo, ker: „Kdor ne veruje, bo pogubljen,“ uči Jezus večna resnica. Pazite pred takimi lažnjivimi preroki, ne dajte jim prostora v vaši hiši, ne prebirajte takih spisov!

b) Posebno mnogo tudi že med Slovenci lažnjivih prerokov je takih oslepljencev, ki zoper sveto vero govorijo, in z besedami ljudi sleparijo. Navadno so to sprideni ljudje, katerim je hiša in posestvo skoz gerlo posplavalo; kateri se v mestih po kerčmah pomikajo, in kar ondi gerdega, nevernega slišijo, med svojimi domačini ponavljajo in trosijo. Eden tak zbobnan človek zmeša celo rodovino, pokvari vse vaščane, in pohujša celo faro; kakor se to

pogosto godi, ako se ga ljudje ne zогibljejo. Navadno se taki prilizujejo, sladkajo, svojo službo ponujajo, pa joj sosedu, ki se v njihovo prijateljstvo vda. Vera opeša, čednosti zginejo, nesreča nad nja in rodovino pridere! Takega človeka se moraš zогibati kakor zgrabljivega volka in še bolj, ker ti ob enem telo in dušo v nesrečo večno potegne. Zato nas sam Jezus premilo svari pred takimi ljudmi, govoreč: „Pazite pred lažnivimi preroki, ki prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so zgrabljivi volki.“

c) Zgrabljivi volkovi v ovčjem oblačilu so lažnjivi preroki: zapeljivci, ki človeka dražijo in lovijo za nečistost. Sami vsi razuzdani, mehkužni, in samopašni, hočejo tudi druge ugonobiti in zato jih vedno zalezujejo. Da bi se njih pa nedolžni ne ustrašili, ne zbalii in jim ne zbežali, ogernejo si ovčje oblačilo navidezne nedolžnosti in zunanje pobožnosti, jim ponujajo sladkarske besede, dajejo prijateljske spomnike. Ko se jim pa privadijo, začnejo polagoma razodevati svojo volčjo naravo; pokažejo svoje volčje krepplje nepoštenih namenov, in ojstre zobe nevarnega druženja ž njimi. Nezvedenim, nedolžnim osebam mreže nastavljajo govoreči: Saj ta greh ni tako strašen, to narava zahteva tako življenje. Bog človeku veselje ne prepoveduje, Bog je usmiljen, ti bo že odpustil; enkrat nič ne škodi, drugi tudi tako živijo, pa greš zopet k spovedi. Tako ti lažnjivi preroki — zgrabljivi volkovi tulijo. Joj mladenču in deklici, ako take lažnjive preroke poslušaa. V kratkih tednih je poštenost proč; v kratkih mescih je pobožno in nedolžno serce sprideno, ia postane jama vsake hudobije in razuzdanosti. Sramožljivi pogledi se spremenijo v derzno zijalnost. Naj gerši govori se govori in poslušajo brez deviške rudečice. Ves človek je skvarjen zunaj in znotraj. V koliko revo in nesrečo da človek zabrede, ki take lažnjive preroke — zapeljivce — poslušaa, nam zadostno kaže sv. Magdalena, ktere god smo včeraj obhajali. Krepkega zdravja in zale postave, hrepnela je Magdalenica po veselju posvetnem, po grešnem znanju. Kmalo jo zapeljivci spridijo, in zopet ona drugim zanke nastavlja, tako da je postala splošno znana razuzdanka, ali očijna grešnica. Vsa je bila spridena in od sedem satanov obsedena. Tako reva dolge leta životari v grešnem življenju, in hodi po široki stezi pogubljenja večnega. Žarek milosti božje jej posveti v njeno serce. Svoje grehe obžaluje, in pred Jezusom objokuje, in je odpuščanje dobila. Tako tudi ti ljuba keršanska duša postane nesrečna, ako se zgrabljivim volkovom družiš, in zapeljivce poslušaa. Oni te spravijo v sramoto pred ljudmi, te zavodijo v revščino in težave, te preveržejo v brezen časne in večne nesreče, pomagati in izkupati te pa nečejo in ne morejo. Da bi ne zabredli v toliko nesrečo, naš mili Jezus prijazno opominja, se takih zapeljivcev varovati, govoreč: „Pazite pred lažnivimi preroki, ki hodijo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so volkovi zgrabljivi.“

Sklep.

Taki in enaki ljudje so lažnjivi preroki in se jih varovati moramo, ako se nočemo pogubiti. Poslušajmo rajši dobre, resnične preroke — duhovnike —, ktere nam Jezus pošilja. Oni nam v Jezusovem imenu oznanujejo božje nauke, nam razlagajo večne resnice. Kdor nje posluša, posluša Jezusa samega; kdor pa nje zaničuje, Jezusa zaničuje in Boga, kateri ga je poslal. Oj poslušajmo toraj radi svete resnice, in svaritve iz ust Jezusovih prerokov — duhovnikov; lažnjivih prerokov in zapeljivcev pa se zогiblјimo, da dober sad pobožnega življenja obrodimo za nebeško kraljestvo! Amen.

Pridiga za VIII. pobinkoštno nedeljo.

(Skerb za serčno sodbo; gov. S. G.)

„Hišnik je pri sebi rekel: Kaj bom storil, ko mi moj gospod vzame hiševanje? Kopati ne morem, beračiti se sramujem.“
Luk. 16, 3.

V v o d.

1. Lepa in podučljiva je prilika danesnega svetega evangelija o bogatem gospodarju in hišnikovem računu. Kristus pravi: „Nek človek je bil bogat, kateri je imel hišnika, in ta je bil razglašen pri njem, kakor da bi zapravljajl njegovo premoženje. In ga pokliče in reče: Kaj to slišim o tebi? daj račun svojega hiševanja; že ne boš mogel hiševati. Hišnik pa je pri sebi rekel: Kaj bom storil, ko mi moj gospod vzame hiševanje? Kopati ne morem, beračiti se sramujem. Vem, kaj storim, da me, ko bom odstavljen hiševanja, sprejmejo v svoje hiše. Pokliče torej vse posamne dolžnike svojega gospoda, in reče prvemu: Koliko dolguješ mojemu gospodu? On pa reče: Sto meric olja, in mu reče: Vzemi svoj zapisnik, sedi hitro, in napiši petdeset. Potle reče drugemu: Koliko pa ti dolguješ? On pa reče: Sto meric pšenice. In mu reče: Vzemi svoje pismo, in napiši osemdeset. In gospod je pohvalil krivičnega hišnika, da je bil previdao storil; ker otroci tega sveta so previdnejši, kakor otroci luči v svojem rodu. In jaz vam pravim: Delajte si prijatlov s krivičnim blagom, da vas, kader opešate, sprejmejo v večne prebivališča.“

2. Podučljiva pravim je ta prilika, pa ne zato, kakor da bi nas Jezus učil krivico delati in okanjevati bližnjega; temuč zato, ker nas spominja in zagotavlja, da bomo tudi mi nekdam na račun poklicani. Bog je namreč tisti bogati Gospod, mi pa smo njegovi hišniki, ki bomo morali nekdam iti na račun. Hišniki gospoda Boga so duhovniki, ki imajo od Boga nalogo skerbeti za vernike, od katerih bojo nekdam odgovor dajali. Hišniki gospoda Boga ste vi keršanski starši in gospodarji, ki imate otroke in družino v svoji oblasti in skerbi. Tudi vam se bo nekdam reklo: Daj odgovor od svojega hiševanja, kako se kaj pri tvoji hiši živi in godi, kaj delajo tvoji otroci, kako se obnašajo tvoji posli! Zato sv. apostelj Pavel opominja podložnike: „Ubogajte prednike svoje, in bodite jim podložni; oni namreč bedijo kakor račun dajajoči za naše duše, da veseli to storijo, ne pa žalostni, to vam namreč nič ne hasni.“ Hišnik gospoda Boga je pa tudi vsak človek sam za se; če tudi nimaš zemljišča, ne poslov, ne otrok na svoji skerbi; vendar imaš nevmerjočo dušo, katero ti je Bog dal, in jo nekdam zopet od tebe tirjal bo. Daj odgovor svojega hiševanja, kaj si delal in kako skerbel za svojo dušo! Kako se je hišnik prestrašil, ki ga je gospodar na račun poklical in mu vse njegove hudobije in skrivne ukanljivosti očital, da je sam pri sebi začel, srečno premišljevali. Kaj bom zdaj začel, ko me gospodar odverže, kopati in težaškega dela opravljati ne znam in ne morem, beračiti pa se sramujem, in bi mi nihče ničesar ne dal, le zaničeval in smejal bi se mi vsak. Tudi za nas bo računa dan strašen, ko nam bo Jezus rekel: Daj odgovor od svojega življenja, in bomo premišljevali, kaj bi nam bilo storiti, da bi naša sodba bila srečna. Pa da bi nam tedaj ne bilo prepozno, moramo že zdaj skerbeti za lahko in srečno sodbo, zato moramo živo premišljevali in si zapomniti besede sv. pisma: „Hišnik je pri sebi rekel: Kaj bom storil, ko mi moj gospod vzame hiševanje? Kopati ne morem, beračiti se sramujem.“

3. Trepečem in bojim se, ko sodba pride in bodoča serditost! Strašno je pasti v roke živega Boga! Vendar se nam pa vsem prigodi, da le vse premalo skerbimo za srečno in lahko sodbo, da zapravljamo zlati čas hiševanja, tratimo milosti božje, na zadnje nas čaka težek račun in pogubljenje. Da bi se nam pa nekdam pri računu dobro godilo, govorim danes o skerbi za večno sodbo, in vam želim pokazati, kako morate za srečno sodbo skerbeti:

I. Starši, II. Otroci. Zvesto poslušajte!

Razlaga.

I. Pretečeno sredo smo svetili god sv. Ane, matere Device Marije, ki se po slovenskem posebno rada časti, zavoljo njene pobožnosti, zaupanja v božjo pomoč, posebno pa tudi za to, ker je babica našega zveličarja Jezusa Kristusa postala. Dolgo je bila ne-

rodna, vendar stanovitno moli, Bog jo usliši in jej da hčerko, ki ima biti mati Jezusova. Sv. Ana je podobna tisti ženi, katero hvali sv. Duh v sv. pismu: „Hrabro ženo kdo bo našel? Po vsem svetu ima veljavo ali ceno. Je skerbna in marljiva, previdna, podložna, ne hlepi po lažnjivi lepoti, temuč išče le Bogu služiti in dopadati.“ To je storila sv. Ana, si nabirala biserov dobrih del za nebeško kraljestvo celo svoje življenje, skerbela za se, za svojo deklico in moža; bila je podobna dobremu in vernemu hišniku ali hišnici, zato je pa tudi imela lahek račun pred Bogom. Po njenem zgledu se morate ravnati tudi keršanski starši, ako hočete imeti nekaj srečno sodbo!

1. Sv. Ana se naslikuje kakor stara pobožna mamica, ki ima svojo hčerkico pred seboj in jo uči svetega pisma, svetih resnic, pobožnega življenja. Keršanski starši, ako hočete nekaj pred Bogom lahko shajati na sodbi, vzemite si sv. Ano za zgled in lepo učite svoje otroke pobožnega življenja. — Naj dražje, kar zmorete pri hiši, so vaši nedolžni otročiči. Koliko zakoncev je, ki zdihujejo, in bi radi dali svoje premoženje, ako bi reči zamogli, to je moje ljubljeno dete. Nedolžna deca je radost keršanskih staršev, veselje angelov nebeških in Marije Device, ki pravi: „Moje veselje je bivati med človeškimi otroci.“ Pridni otroci so posebno ljubljenci Jezusovi, ki govori: „Pustite male k meni priti, ker takih je nebeško kraljestvo.“ Ako pa hočete, da bi se vaši mladiči ne popačili, morate jih skerbno učiti. Kakor se rožica zaliva in presaja, da lepša in duhtečejša postane, tako je mnogo truda in nauka treba pri otrocih, da vedno ostanejo Bogu povoljni. Kader se v mladi glavici nekoliko razjasnuje, da že dete razločuje stvari in reči, imate priložnost starši jo učiti različnih pobožnih besed in svetih imen; pri vsaki rožici razlagati, da je dobri Bog vse to naredil; vaditi križati se, naj se v mlado serce vtisne ljubezen do križanega Jezusa. Zarano jo morate učiti moliti in nežne rokice k Bogu povzdigovati, da bi se v poznejših letih molitve ne sramovali. Prišli so nek duhovnik v borno hišico na spoved, na štajarskem Pohorju, naj bi na smert bolnega očeta za večnost pripravili. Po opraviilu prinesejo mamica svoj zaklad in vse: maličko deklinico, pred duhovnika. In veselo in čudežno je bilo slišati, kako malo dete, komaj štirih let, že ve moliti zlate resnice, navadne molitvice očenaš, češčenomarijo, pozna Boga, Jezusa in mogočno mater božjo Marijo, ve, da so duhovnik nasmertnemu očetu prinesli Boga, in da oče grejo v nebesa. O kako veselo in lepo je to za starše; ni se jim treba bati, ne kakor malopridni hišnik v sv. evangelju prepozno premišljevat: „Kaj bom storil, ko mi moj gospod vzeme hiševanje?“ Oni storijo svojo dolžnost največo, ker so svoje otroke skerbno učili pobožnosti, zato bojo pa tudi lehek račun pred Jezusom imeli.

2. Ako otroci odrastejo in so hudobni, morate jih s v a r i t i. Ako starši svojih dolžnosti ne veršijo in svojih otrok zarano ne

učijo, ali ako pošteni otroci v slabe roke in grešno tovaršijo zabredejo, tedaj je dolžnost staršev in prednikov, da svoje otroke in mlajše svariijo, drugači se udeležijo njihovih grehov, in jih čaka težek račun pred Bogom. — Sv. pismo nam pripoveduje o nekem judovskem očetu Heližu, ki je imel dva spridena sina: Ofnija in Fineza. Ko so judi v Silu svoje daritve opravljali, prihajala sta ta dva sina, in ko se je darilno meso kuhalo, z vilicama sta ga nabadala in za se odnašala. Bila sta pa tudi razuzdana ponočnjaka. Bila je njihova pregreha jako huda pred Bogom, ker sta ljudi motila pri daritvi, in jih pohujševala. Oča Heli je bil jako priletan, in slišal vse, kar sta delala njegova sinova, nju sicer posvari: „Zakaj uganjata take reči, ktere slišim od vsega ljudstva, prestrašne reči? Nikar sina moja! Ker ni dober glas, ki ga jaz slišim, da pohujšujeta ljudstvo Boga.“ Pa priletni oče svoja sina premalo svari, zato je eden den smertna kazen zadela očeta in oba sina. Tukaj spoznajte, keršanski starši in gospodarji, da Bog tirja od vas, da morate svoje spridene otroke, in grešne podložnike opominjati in svariti, in ne smete nikdar opešati. Starši, ako veste, da vaši otroci tujega blaga pri miru ne puščajo, če vam je znano, da pri službi božji ali drugod pohujšanje dajejo, ali ako slišite jih ponočevati in vidite, da grešno živijo, vaša sveta dolžnost je, da jih posvarite, in, ako ne ubogajo, vedno svarite. Tudi vam veljajo besede sv. aposteljna Pavla, oče, keršanska mati: „Oznanuj besedo, nadeljaj prilično ali neprilično, prepričaj, opominjaj, svari z vsem poterpiljenjem in učenostjo.“ Ne zgovarjajte se: Ne morem več opominjati, nič ne hasni, otroci me še le zasmehujejo, ako jih svarim. Res je to; vendar vi svojo dolžnost opravljajte, in imeli bodete pri Jezusu lehek odgovor za se, če tudi bi vaši otroci bili pogubljeni, ker vas ne ubogajo.

3. Prigovor pravi: Besede mičejo, zgledi pa vlečejo. Če so še tako lepe besede ali nauki, vendar radi brez vspeha ostanejo, če tudi človeka ginejo, vendar so preslabe, da bi ga na dobro tudi nagnile. Vaše besede, ljubi starši, in vaši lepi nauki otrok in podložnikov za pobožno življenje ne pripravijo, vi morate jim tudi lepe zgledede dajati, ako hočete, da bi vi in vaši otroci srečno sodbo imeli. Največkrat so si starši sami krivi, da so njihovi otroci hudobni, pohujšljivo govorijo, grešno živijo. Kaj, vas vprašam, kaj bi hasnil nauk in svaritev pijančljivega očeta do svojih slabih otrok, ki se radi po kerčmah potikajo? Kaj bi pomagala najlepša beseda iz ust razuzdanega, prešestnega očeta ali matere do svojih samopašnih otrok? Starši s svojim slabim življenjem in zgledom škodujejo sebi in svojim domačim; po njihovem zgledu se vse suče in verši: Kakor stari tiček poje, uči tudi mlade svoje. Joj človeku pohujševalcu, joj in zopet joj na sodbi takim staršem, ki v pregrešnem življenju in slabem zgledu zapravljajo blago Boga Očeta in premoženje Jezusa, svojo dušo, in nedolžne

dušice svojih otrok! Kakor zapravljivi hišnik, bojo tudi oni nekaj, ali prepozno, premišljevali in zdihovali: „Kaj bom storil, ko mi moj gospod vzeme hiševanje? Kopati ne morem, beračiti se sramujem.“ Kakor je sv. Ana pobožno živela in svoji hčerki dajala lepe nauke in svete zglede, tako tudi vi, preljubljeni starši, živite vselaj keršansko in sveto, učite, svarite vedno svoje otroke, dajajte jim lepe zglede, de vas bo Jezus nekaj pohvalil na sodbi, pa tudi vaše otroke in podložnike, ako si za srečno sodbo tudi oni skerbijo, kar vas še v kratkem podučim.

II. „Določeno je ljudem enkrat umreti, potem pa sodba.“ Te besede bi si naj vsaki globoko v serce zapisal, bodi-si star ali mlad. Stari morajo vmreti, pa tudi mlade rožice smertna kosa kosi, in jih tira na račun. Mladi ljudje si navadno obečajo dolgo življenje, na sodbo redko ali nikoli ne pomislijo. Zato se pa tudi premnogim taka godi, kakoršna hišniku v današnjem evangelju, da jih Bog nagloma na račun pozove, pa ga dobro in srečno dati ne morejo. Posebno mladi pomislite: „Kaj bom storil, ko mi moj gospod vzeme hiševanje? Kopati ne morem, beračiti se sramujem.“ Tedaj bi bilo vse prepozno, zato pa rajši zdaj poslušajte, kaj vam je storiti, da bodete tudi vi otroci in podložniki veseli in srečni na sodbi.

a) Morate svoje starše in prednike lepo poslušati. Na podobi sv. Ane se vidi, kako pazljivo posluša hčerkica Marija svojo mater, ko njo učijo in jej svete nauke razlagajo. To vas, otroci, naj spominja, da po Marijinem zgledu morate tudi vi svoje starše poslušati, ko vas učijo. Bog vam je dal starše, ki za vas skerbijo, namesto Boga vam naj bojo. Zato že davno Bog zapoveduje ubogati nje, da dosežete časno in večno srečo, govoreč: „Spoštuj očeta in mater svojo, da dolgo živiš na zemlji, ktero ti bo gospod tvoj Bog dal.“ Svoje starše pa spoštuješ, ako njihove nauke in svaritve poslušаш. Oni so previdnejši ko ti, poznajo ukanljivi svet, vejo zanke ti nastavljene, in razumejo, koliko nesrečen je človek, ki Boga in Bog njega zapusti. Ako te, ljubi mladeneč ali keršanska deklica, tvoji skerbni starši učijo Bogu lepo služiti, poslušaj nje; ako te greha svarijo, ubogaj rad, tedaj boš srečen v življenju, vesel v smerti, in miren pri računu pred Jezusom. Ko bi le vaši tovarši in tovaršice danes namesto mene še smele govoriti, gotovo bi vas opominjali pokojniki: Mladina, ako hočeš srečno sodbo imeti, poslušaj zveličalni nauk svojih dobrih staršev, ki te tolikokrat in tako lepo učijo! — Stari Tobija svojega sina lepo uči, „naj svojo mater vedno spoštuje, naj Boga nikoli ne pozabi, naj pobožno živi, naj se varuje nečistovanja, naj bo ponižen in pravičen.“ Sin je zvesto poslušal nauke svojega starega očeta, in vse zverševal, zato ga je pa tudi angelj božji sprevaljal na vseh potih, ga obvaruje nagle smerti in zakona nesrečnega. Tako tudi tebi Bog pošilja svojega angelja, ki te varuje nesreče dušne in telesne, ki te zvesto vodi v

življenji in te tudi pri Jezusu zagovarjal bo, ako zveto poslušáš očetov nauk in materno svaritev. O ljuba mladina, poslušaj toraj rada in zvesto svoje starše, da bi na računu lahko shajala!

b) Kaj ste pa žalostni berhki mladenči, kaj se ti oko, keršansko dekle, zatopljeno v solzah blišči? — Tvojega serca britkost dobro znana mi je. Misliš si: Rad bi poslušal očetove nauke, pa njihov jezik je že vtihnil, in mirno v zemlji počiva; misliš si: Vedno poslušala bi svaritve iz maternih ust; pa njihovo serce ne bije mi več, gomilica zelena zakriva mi je; misliš si v tuji deželi: „Le enkrat bi vidil gomilo in kraj, — Kjer mamica mila že spavajo zdaj: — Tedaj žalost iz serca bi zginila vsa, — In rajsko veselje že zemlja mi da!“ Vendar ne žaluj preveč, to je osoda nas vseh! Jezus nam je dal duhovne starše, ki nas učijo, ko nam nemila smert pokosi očeta in mater. Poslušajmo nje in storimo to, kar nas duhovni oče opominjajo, veselo bo naše življenje, in srečna ločitev od tod! To nas uči Jezus v evangeljski priliki o Lazarju, govoreč: „Bil je nek berač, imenovan Lazar, ki je ležal pred bogatinovih durih ves ranjen, želeč nasititi se drobtinic, ki so padale z bogatinove mize; pa nihče mu jih ne da. Umerl je, in angeli so ga zanesli v naročje Abrahamovo. Umerl je pa tudi bogatin in bil je pokopan v pekl. Vzdigne oči, zagleda Lazara v nebesih, in prosí Abrahama, naj mu ga pošlje, da bi pomočil mu jezik . . . Pa ni bilo dovoljeno. Bogatin pa reče: Prosim te torej, pošlji ga v hišo mojega očeta; imam namreč pet bratov, naj jim pričuje, da bi tudi oni ne prišli v ta kraj terpljenja. Jezus pa reče: Abraham je odgovoril: Imajo Mojzesa in preroke, naj poslušajo tiste.“ Mojzes in preroki so duhovniki; kdor nje posluša, ne pride v pekel, temuč angeli božji zanesejo njegovo dušo v naročje Abrahamovo nebeškega veselja. Ako vas oče in mati več ne učijo in ne svarijo, poslušajte tem rajši in gorečnejši duhovnikov glas, ki nas v Jezusovem imenu vabijo v večno veselje! —

c) Vendar pa bodi mlad ali star, gospodar ali podložnik, mi vsi, ako nočemo nekđaj trepetati in zastonj premissljevati, ko že bomo na sodbi stali: Kaj bom storil, ko mi moj gospod vzeme hiševanje? Kopati ne morem, beračiti se sramujem; moramo zdaj beračiti, zdaj kopati, za Boga živeti, in vse to storiti, kar nas starši in duhovniki učijo. „Kdor je namreč poslušatelj besede pa ne zveršitelj, on je podoben človeku ogledujočemu lice svojega telesa v ogledalu: Ogleduje namreč sebe, in odide in takoj pozabi, kakošen je bil. Kdor pa pregleda popolno postavo prostosti, in v njej ostaja, ni pozabljiv poslušalec, temuč zveršitelj dela: Ta bo zveličan po delu svojem,“ kliče sv. apostelj Jakob. Jezus pa uči: „Nihče, ki mi pravi Gospod, Gospod! ne pojde v nebeško kraljestvo; temuč kdor zveršuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, on pojde v nebeško kraljestvo.“ Kakor je mati-sv. Ana in njena hčerka Marija

Devica lepo po nauku božjem živela in ste se zato zveličale, tako delajmo in živimo tudi mi vselej po Jezusovem nauku, in naša sodba bo lahka in srečna!

Sklep.

Živel je nek mladeneč, ki je učil se v visokih šolah. Po razuzdanem življenju zapravi si zdravje, da mora šole zapustiti in iti domu se ozdravljat. Pa bolezen je vedno naraščevala. Njegova sestra spozna, da je na smertno bolen in tudi, da nobene vere več nima, zato pošlje po duhovnika, naj ga obiščejo, in na pravo stezo spravijo. Bolnik se sirovo obnaša do mešnika, in ga obiskovati jim prepove. Nekega dne nekoliko okreva, pregleduje na polici stare bukve, in najde materni molitvenik. Pervo, kar najdem, pravi sam, bila je podobica „spomin mojega pervega sv. obhajila“ od moje matere, ki so lepo molitvo napisali: „O Jezus, ti si danes prišel v serce mojega sina prvič, prosim te, obvaruj ga v veri in nedolžnosti, vodi ga med nevarnim svetom v večno življenje! Sv. Marija prosi za njega!“ To mi prešine moje serce, pokojna mati mi živo stopijo pred oči, in zdi se mi, kakor bi slišal njihove lepe nauke, da bi vero in nedolžnost ohranil. Oj pa zgubil sem vero, zapravil nedolžnost. Odložim knjigo — solze me oblivajo — zopet vzamem molitvenik in klečé molim. Bolezen se ponovi. Sam poprosi za duhovnika in pobožno sprejme sveto popotnico. Umirajoč še razteguje roke in kliče: Mati, mati! Morebiti je videl svojo mater, ki so mu svete nauke dajali; morebiti je bila božja mati Marija, kateri so ga mati zročili na dan pervega sv. obhajila.

Tukaj vidite, kaj materin nauk hasni! O starši, oj ljubljene matere, le skerbno učite svoje otroke, bodete vi in oni lahko sodbo imeli! Že davno bojo vaše trudne kosti v zemlji trohnele, in vaše dušice pri Jezusu se veselile, pa vaši otroci, če tudi nje greh popači, se bodo vaših naukov spominjali in spreobrnili! O sv. Ana, o premegečna Marija Devica, prosite za vse starše in otroke, pa tudi za nas vse, da pobožno živimo, in se nekdaj pri Jezusu radujemo na vse večne čase! Amen.

Prilika od zgubljenega Sina.*)

(Po Schlöru poslovenil J. Sk. v K.)

X. premišljevanje.

Srečen vsak, kdor nedolžen ostane.

(Konec.)

2. „Moj sin! ti si zmiraj pri meni.“ Zmirom pri Bogu biti, nova spodbada, da se sme otrok božji za srečnega šteti. Kaj se pravi to: zmerom pri Bogu biti? Kdor je v stanu posvečujoče gnade božje, je z Bogom zedinjen, ž njim sklenjen, njegovo življenje je nadnaturno, božje življenje, ker vse dobro, kar stori, ob enem Bog ž njim stori, zato ima tudi vse, kar dela, zaslužek za večno življenje. Mislimo si zdaj človeka, ki po svojem kerstu posvečujočo gnado božjo nikoli z velikim grehom zgubil ni, ki je tedaj zmirom z Bogom združen, ali kakor prilika pové, zmirom pri Očetu bil. Koliko število dobrih del si nabere, koliko bogastva si prisluži, kako visoko stopinjo nebeške časti si v vseh svojih letih lahko doseže! Zakaj vsako delo tudi naj bornejše, ktereга človek v stanu gnade stori, in sicer stori z dobrim zlatim namenom, Bogu služiti in njemu dopasti, je opravilo, ki zasluži večno plačilo, tudi vsakdanje opravila, da telesnim potrebščinam strežemo, postavim: jesti, piti, spat, sprehajati se, k božji časti opravljene, ne bodo brez plačila ostale. Ako toraj človek zlati čas gnade prav dobro obrača, kako neizmeren je njegov dobiček za večnost! Narobe pa tudi, kaka zguba za vse taiste, ki čas gnade ne le da ga slabo obračajo, temuč še tudi gnado zgubijo, in morebiti veliko let v stanu zamere božje tje v en dan živijo, v kterih brez števila grehov si nakopičijo, in še tudi to dobro, kar storijo, nobenega zasluška za nebesa nima, ker v takem stanu le sami delajo ne pa Bog ž njimi, ker so od Boga ločeni. — O kolikó veselje lahko obdaja vse take, ki zaklada gnade še nikdar niso zapravili, ter so zmirom pri Bogu, svojem Očetu ostali!

3. Ali žalibog! da tega veselja pogosto ne občutimo, mi ne vemo, kako srečni da smo v stanu gnade božje, ker hlepimo po prazni tolažbi, in visimo na veliko rečeh, ki niso od Boga. „Moj sin . . . vse moje je tvoje.“ Kdor ima gnado božjo, ima vse; zakaj gnada obsega v sebi vse, ona nam je zastava in porok, da je Bog naš, da so nebesa naše. Kaj hoče še človek več imeti, ki Bog ima, ter ga bo v nebesih večno vžival? — Ja ravno ta za-

*) Ta premišljevanja se lepo podajo za postne pridige.

klad človek premalo obraja ali ceni, ker ga ne vidi, ker je le duhovsk zaklad, dokler ga ima, ga malo obraja, še le potem, ko ga je že zgubil, čuti marsikterokrat, kaj da je zgubil, ker se znotraj tako praznega, lačnega, žejnega in nezadovoljnega čuti, dokler ga nobena reč nasititi ne more. Tudi zapravljivec le malo porajta na denar, dokler ga ima, in ga po neummem izmeče; kader ga pa več nima, in je mošnja že prazna, potem še le vidi, kako dobro bi bilo, da bi ga še imel. — Visoko toraj obrajtajmo gnado, s katero tudi vse imamo, kar si človek le po pameti želeti sme; s katero tudi vse zadobimo, za karkoli prosimo. — Zakaj, če Bog že grešniku tolikanj dobrega stori, ali ne bo taiste, ki so zmerom njegovi ljubčeki, z vsake sorte dobrotami obsipal? — Pa mi ne smemo tudi toliko hrepeneti po darovih, kakor po delivcu vsakega daru; ne iščimo toliko tolažbe, kakor zvirk tolažbe, ne bogastva, ampak bogastvo čez vse bogastvo, Boga samega, ki hoče biti sam naše plačilo, naš delež. „Kaj imam v nebesih, in kaj ljubim na zemlji, kakor tebe; moje meso koperni, in moje serce, Bog mojega serca in delež moj je Bog vekomaj.“ Amen.

XI. premišljevanje.

Stan grešnika, ki se spreoberne, pa zopet greši.

„Gostiti se pa in veseliti, se je spodobilo, ker je ta tvoj brat bil mertev, in je spet oživel; je bil zgubljen in je najden.“ Dvakrat položi božji odrešenik te besede očetu zgubljenega sina na jezik, in nam s tem na znanje daje, naj bi jih mi prav pazljivo in skerbno premišljevali. Prav živo in čerstvo nam pa popisujejo te besede: 1. žalostni stan grešnika, 2. veseli stan spokorjenega grešnika, 3. mi pa še tudi pristavimo premišljevanje od spokornega grešnika, ki se pa zopet v grehe poda, kaj se s takim godi?

1. Stan grešnika, kakošen je ta stan? Stan smerti in pogubljenja. V stanu velikega greha biti, pravi se mertev, zgubljen biti. „Tvoj brat je bil mertev“ reče oče, „je bil zgubljen.“ Mertev je grešnik, ker nima gnade, ki je življenje duše, ravno kakor je duša življenje trupla. „Duša ki greši, je mertva.“ V tem stanu so pa tudi vse dela grešnikove mertve dela, ki za nebesa nobenega plačila zaslužiti ne premorejo. In če grešnik v tem stanu ta svet zapusti, tako se po tej smerti še le prava večna smert začne. Pa to ni tako zastopiti, kakor da bi človek v večnosti p končan ali vničen bil, ampak ker tam stopi tak grešnik v stan večnega pogubljenja, zapade na večno božji pravici. Kako nesrečen stan! Kdo bi zamogel brez strahu in trepetanja na njega se spomeniti? In vendar! koliko se jih najde v tem stanu pogubljenja! Bog sam za nje ve,

Bog sam jih šteje, ter jih pozna. Zdi se, kakor da bi živeli, pa so mertvi; kakor je Bog tistemu škofu napovedal: „Ti imaš ime, da živiš, pa si mertev.“ Žalostno sporočilo! Koliko solz se pretoči za voljo telesne smerti zlahte ali prijatlov, oh! da bi raji objokovali dušno smert, ki je veliko bolj žalostna, kakor telesna, zato, ker se vsak trenutek lahko spremeni v večno smert. — Tvoj brat je bil mertev, reče oče v priliki; in potem pravi: „on je bil zgubljen“. Zopet novo ime za stan grešnika. Zgubljen je za nebesa, za angeljce in svetnike, za Boga, ki ga je stvaril za zveličanje, med tem se pa sam pogubi. On pa ni samo zgubljen, on je le tudi zgubil. Boga je zgubil, ki je naj večja, ja edina dobrota, ktera zamore nasititi pametno stvar: in tako ločen od Boga tava po svetu in se pobija, kakor zgubljena ovčica, ne najde pokoja, ker vedno le beži dalej od Boga, v katerem edino se mir najde. Prav živo se nam pred oči postavlja podoba grešnika v Kajnu, ki je svojega brata vmoril. Kajnu je Bog znamnje pogubljenja na čelo pritisnil; vedno se je bal, da bo umorjen, dasiravno ga ni smel nihče umoriti, v vednem begu se je brez prenehanja po zemlji potikal, in kamorkoli pride, ne najde pokoja, kterega je iskal, ker je Boga zapustil, in tudi od Boga zapučen bil.

2. Obernimo se zdaj od žalostnega stana grešnika k srečnemu stanu spreobrnjenega. Kaj se pravi to, spreobrnjen biti? To se pravi: Zopet oživeti, zopet najden biti: „bil je mertev in je oživel, bil je zgubljen in je zopet najden.“ Kako se veseli vsakteri, kdor smertno bolezen srečno prestopi, in med tem, ko so že vsi mislili, da ne bo več boljši, vendar-le popolnoma ozdravi! Kolikajn večje veselje bi bilo še le za človeka, ki že v resnici mertev, bi po čudežu zopet bil v življenje zaklican? Mislimo si mertvega Lazarja, ki je že štiri dni v grobu ležal, trohnel in po gnjilobi dišal; kako se na vsegamogočno besedo Jezusa Kristusa hitro iz groba vzdigne, in živ pred očmi pričujočih stoji. Čudež je bil to, velik čudež, kterega zamore le vsegamogočni storiti; pa ravno tako velika, ja še večja je gnada spreobrnjenja, ki, stori, da mertva duša zopet začne Bogu živeti. To življenje nas v vse pravice poprejšnega prvega življenja postavi, kakor smo ga pri sv. kerstu zadobili, nas pa tudi k večnemu življenju v nebesa pripelje, ako le v stanu duhovskega vstajenja stanovitni ostanemo. Koliko se nam je nad tem veseliti, kako hvaležni bi imeli za tako dobroto se skazovati! Kako goreče bi imeli služiti tistemu, ki nam je življenje in tako življenje zopet dal! Koliko bi se imeli truditi in čuvati, da bi ga ohranili! Mislimo si človeka, ki je svojo domačijo zapustil, in daleč od doma na morje se podal, tam pa po nesrečnem viharju, ki je barko razdrobil ločen od vseh tovaršev, na pustem in zapuščenem otoku komaj si življenje otel, ter čisto sam nekaj let tam prebival; ko bi tak človek čez nekaj let od tistih svojih tovaršev po naključbi zopet najden bil, ki ga prijazno sprejmejo in s tega pustega za-

puščenega kraja zopet v njegovo domačijo srečno pripeljejo; kaj mislite, koliko srečnega se bo občutil? kako se bo razveselil, da je rešen. On in njegovi prijatli bodo veselo klicali: Zgubljen je bil, in je najden. To velja tudi od spreobrnjenega grešnika.

3. Kako pa, če spreobrnjen zopet pade v svoje poprejšne pregrehe? Nepozabljiva neumnost, strašno gerda nehvaležnost in hudobija! Ali vendar obupati še ni, dokler še človek na svetu živi. Ko bi bil poprejšni gospodar pred zgubljenega sina stopil, potem ko je že bil zopet kakor ljubljen otrok v očetovi hiši, v lepo oblečen in dobro postrežen pri bogato pogernjeni mizi, ko bi mu bil rekel, naj se pobere od te mize, naj svoje sedanje lepo oblačilo sleče, naj zopet k njemu služiti gre, da bo svinje pasel, tam pa lakoto terpel, kaj mislite, da bi bil ta sin temu gospodarju odgovoril . . . ? Ravno tako bi imeli tudi mi hudiču odgovoriti, če se prederzne nas zopet v svojo službo vabiti. Gotovo ni bil zgubljeni sin tako neumen, še enkrat se podati v to nevarnost, da bi v tako siromaštvo prišel, saj si je moral prizadevati, da bi se rešil svoje sužnosti. Kako velika je toraj naša bedarija in nespamet, kader mi zopet grešimo, potem ko smo grehov odvezani, in zopet greb storimo, kmalo potem, v lehkki skušnjavi, ne le enkrat, ampak večkrat, ja le pogosto? — Pa saj postavimo, in mislimo si, to je vendar-le se zgodilo, zgubljeni sin bi bil čisto se spozabil, bil bi tako daleč zablódlil, da je še enkrat nehvaležen bil, kakor poprej, in potem, ko se zopet v nesreči znajde, pride še k očetu ter ga prosi, naj bi ga sprejel, kaj mislimo, kako ga bo oče zdaj sprejel? O varujmo se tukaj, da ne bomo krivo sodili, da ne bi božje dobrote merili po človeški dobroti! Zakaj dobroti božja je brez konca, in mi si je le prav misliti ne premoremo. Bog je pripravljen ne le 2-3krat nas v pokori prevzeti, ampak 70krat 7krat, to se pravi, kolikorkrat koli mi z zgrevanim srcem k Njemu nazaj pribežimo. — O kako ljubeznjiv je ta dobrotljivi, ta poterpežljivi in vsmiljeni Bog, ki je pripravljen vselej odpustiti! Kolika bi morala pa tudi naša hudobija biti, ako bi ga mi le naprej in naprej žalili, zavoljo tega, ker je on do nas tako neskončno dober! Proč! s takimi nesrečnimi mislimi! Bog je le zavoljo tega nam tako dobrotljiv, naj bi nas s svojo ljubeznijo premagal, ako nas ni premagal strah pred njegovo pravičnostjo. Ako bi nas pa tudi njegova ljubezen ne bila v stanu premagati, spremenila bi se pa ta ljubezen v sovraštvo, in konec takega sovraštva bi bilo večno pogubljenje. — O Gospod ne kaznuj me v svojem serdu, in ne sodi me v svoji jezi. — Spoznam svojo hudobijo, in moji grehi so mi vedno pred očmi. Obrni svoje oči od mojih pregreh in zbrisi vse moje hudobije. — Daj mi spet veselje svojega zveličanja — in svojega sv. Duha mi nikdar ne vzemi! Potem hočem tvojemu imenu čast in hvalo peti, tvojo miloserčnost poveličevati vekomaj. Amen.

Dubovske zadeve.

Kerška škofija. Umerl je č. g. Steiner Matija, župnik v Svetiцах.

Lavantinska škofija. Čč. gg. so dobili fare: Koren M. jun. Selnice, Košar M. Perniče, Jeriša L. Gomilsko. Č. g. Turin Jož. postane vikar mestne fare; č. g. Šlander Anton nemški pridigar in č. g. Nendl Fr. kaplan v Celju. Čč. gg. kaplani pridejo: Škerbec Mart. v Čadram, Kranjec Val. k sv. Tomažu, Dečko Alojzi k sv. Marjeti pod Pt., Zajdela Fr. v št. Andraš v slov. Gor. — Čč. gg. župnika Šerf Ant. in Trafela Štef. sta stopila v stalni, č. g. Gostenčnik P. v začasni pokoj. — Umerli so čč. gg.: Osojnik Tr., Kavčič An. in Mukič Št. R. I. P.!

Ljubljanska škofija. Č. g. Bergant Lor. gre za administratorja na Dobovec; č. g. Vindišar začasno v pokoj. Prestavljena sta čč. gg. Škufca Ljud. v Radeče in Avguštin Fr. v Dobropolje. — Umerli so čč. gg.: Ravnikar Val., Črnalogar Fr., Lumbar Ant. in Cvek Filip. R. I. P.!

Terzaška škofija. Prestavljeni so naslednji duhovniki: Č. g. Artiko Jož. pride za duh. pomoč. in vikarija k stolici Terzaški; na njegovo mesto v Kopar stopi Nikolaj Martina; č. g. Ant. Šajdela gre za kaplana v Barki; č. g. Janez Mahnič je prišel za duh. pomoč. v Skedenj. Č. g. Janez Planinšek, je izvoljen kurat v Marezigi; č. g. Matija Snoj, bivši kurat v Marezigi gre v stanovitni pokoj.

Tiskarnica družbe sv. Mohora je izdala 3 zvezke pod naslovom:

Ansprachen und Predigten

innerhalb der Jahre 1866 bis 1874 gehalten von

Dr. Valentin Wiery,

Fürstbischof von Gurk.

- I. Heft. Ansprachen bei verschiedenen Anlässen und Versammlungen . . . . . 50 kr.
- II. Heft. Predigten während den zur Ehre des dorngekrönten hl. Hauptes in der Stadtpfarrkirche St. Egid in Klagenfurt abgehaltenen Novennen . . . . . 50 kr.
- III. Heft. Predigten und Ansprachen bei verschiedenen Anlässen, namentlich am Feste der unbefleckten Empfängnis Mariä, am letzten Tage des Jahres und bei der Anbetung des Hochwürdigsten Gutes . . . . . 60 kr.

Alle drei Hefte zusammen nur fl. 1.40

Odgovorni izdajatelj in vrednik Andrej Einspieler.

Natisnila tiskarnica družbe sv. Mohora v Celovcu.